Йде сніг.

Я стою у траві,

яку покосить не зуміли.
І стебла кругом неживі,
пожовклі і гострі, як стріли.

Хто їх за коріння трима
в холодній землі,

на незримій

тугій тятиві?

Крадькома

націлює в серце над ними.

І враз відпускає…

та ні,

вони цо летять,

бо зненацька

на снігу легкім полотні
схрестились тіспачо в космацькім

узорі —

це мертва трава,

ці вижовклі стебла забуті…
Чия ж це душа вишива
на дальнім верху,

на безлюдді?

І я, нестарий чоловік,
підваживши хмари, як плити,
шепочу: прийдуть, через рік,
то дай же їм. Боже, скосити…